Rok XVI. Lubliniec, dnia 18 marca 1939 r. Nr. 10.

TYGODNIK POWIATOWY

NA POWIAT LUBLINIECKI

„Tygodnik Powiatowy" wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3,00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 60 gr za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

(Przedruk z Dz. U. Śl. Nr. 5)

Obwieszczenie

Wojewody Śląskiego

z dnia 1 marca 1939 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o Śląskim Funduszu Gospodarczym.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1939 r. o zmianie ustawy o Śląskim Funduszu Gospodarczym i o rozciągnięciu mocy obowiązującej tej ustawy na powiat frysztacki i zachodnią część powiatu cieszyńskiego (Dz. U. Śl. Nr 3, poz. 9) ogłaszam, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1939 r., jednolity tekst ustawy o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. z roku 1933, Nr 22, poz. 46) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 15 czerwca 1936 roku (Dz. U. Śl. Nr 13, poz. 23);

2) ustawą z dnia 31 stycznia 1939 roku (Dz. U. Śl. Nr. 3, poz. 9).

Wojewoda Śląski

(—) Dr. Grażyński

Załącznik do obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1639 r. (poz. 12).

Ustawa

z dnia 8 lutego 1928 r.

o Śląskim Funduszu Gospodarczym.

Art. 1.

Celem wzmożenia ruchu budowlanego w województwie śląskim tworzy się Śląski Fundusz Gospodarczy.

Art. 2.

Na Śląski Fundusz Gospodarczy ustanawia się opłaty, które ponoszą:

1) właściciele nieruchomości (domów i budowli), a więc tak osoby fizyczne jako też i prawne na obszarze gmin miejskich i wiejskich województwa śląskiego, od pobieranych czynszów.

2) dzierżawcy nieruchomości, będących własnością Państwa lub związków samorządowych, od pobieranych czynszów z ubikacyj, oddanych przez siebie w dalszy podnajem, według następujących postanowień:

Płatnicy, wymienieni w punktach 1 i 2, płacą:

a) od lokali, wynajętych lub wydzierżawionych na cele mieszkaniowe, handlowe i przemysłowe, według następującej skali:

czynsz najmu względnie dzierżawy:	**stawka opłaty:**
do 30.— zł	2 %
ponad 30.— zł do 100,— zł	4,5%
„ 100.— zł do 200,— zł	7 %
„ 200.— zł do 500,— zł	12 %
„ 500.— zł do 1000,— zł	17 %
„ 1000.— zł	22 %

pobranego czynszu, w stosunku miesięcznym,

b) od mieszkań i lokali oddanych w używanie służbowe, wedle przeciętnej wartości czynszowej tych mieszkań i lokali, ustalonej w stosunku do mieszkań podobnych, odnajmowanych za czynszem w danej dzielnicy lub okolicy, przy uwzględnieniu postanowień ustawowych, normujących wysokość czynszu, według skali podanej pod a).

Art. 3.

(1) Od opłat, wymienionych w art. 2, zwolnieni są:

1) właściciele domów i mieszkań, wybudowanych w czasie po 1 stycznia 1919 r. do 31 grudnia 1924 r. na okres do końca grudnia 1939 r., zaś wybudowanych po dniu 31 grudnia 1924 r. na przeciąg lat 15 od chwili chociażby częściowego ich użytkowania; zwolnienie od opłat nie dotyczy jednak lokali przemysłowych i handlowych, nie wyłączając i innych lokali, niesłużących celom mieszkalnym jak lokale biurowe, a znajdujących się w domach nowowybudowanych oraz uzyskanych przez przybudowę, nadbudowę i przebudowę.

2) Państwo i korporacje prawa publicznego;

3) Przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty państw obcych od budynków własnych z zastrzeżeniem wzajemności;

4) instytucje humanitarne, religijne, społeczne, związki zawodowe pracowników fizycznych i umysłowych;

5) właściciele domów, (budowli), których wszystkie czynsze razem nie przekraczają miesięcznie kwoty 125,—zł;

6) osoby, wymienione w art. 2 p. 1 i 2 ustawy — od mieszkań w budynkach, wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, wynajętych swym pracownikom, zatrudnionym w gospodarstwie rolnym, lub oddanych w używanie służbowe tym pracownikom, oraz od lokali i zabudowań, wydzierżawionych z gospodarstwem rolnym, a przeznaczonych na mieszkania dla osób, prowadzących powyższe gospodarstwo, dla ich pracowników, zatrudnionych w gospodarstwie rolnym oraz na składy i inne pomieszczenia, służące celom gospodarstwa rolnego, w zakresie wolnym od podatku obrotowego w myśl art. 3 p. 1, ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. nr 34, poz. 292).

(2) Opłaty wymienione w art. 2 nie mogą być doliczone do czynszów, ani do jakichkolwiek świadczeń.

Postanowienia umów sprzecznych z tym przepisem są nieważne.

(3) W stosunku do instytucyj prawno-publicznych, istniejących na obszarze województwa śląskiego, może Śląska Rada Wojewódzka udzielać zwolnień od opłat według swobodnej oceny okoliczności, uzasadniających zwolnienie w indywidualnych przypadkach.

Art. 4.

(1) Wymierzanie i pobieranie opłat, wymienionych w art. 2, należy do urzędów skarbowych.

W miejscowościach, nie będących siedzibą urzędów skarbowych, wymierzanie i pobieranie tych opłat może być zarządzeniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej przekazane za wynagrodzeniem zarządom gminnym.

(2) Obowiązek uiszczenia opłat, wymienionych w art. 2 pkt 1 i 2, ciąży na właścicielach domów, względnie na administratorach domów i dzierżawcach.

Art. 5.

(1) Opłaty wpłaca się do kasy właściwego urzędu skarbowego lub do kasy gminnej, jeżeli w danej miejscowości pobieranie i wymierzanie opłat powierzone zostało zarządowi gminnemu.

Opłaty, wymienione w art. 2 p. 1 i 2, należy wpłacać do dnia 15 po upływie umownego terminu płatności czynszu, albo, o ile chodzi o mieszkanie służbowe, do dnia 15 po upływie danego miesiąca.

(2) W razie nieuiszczenia we właściwym terminie opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, będzie się pobierać odsetki od zaległości według norm, obowiązujących przy podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Odsetki od zaległości wpływają do Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 6.

Przeciwko wymiarowi służy płatnikowi prawo wniesienia w ciągu 14 dni odwołania do Śląskiej Rady Wojewódzkiej za pośrednictwem właściwego organu wymiarowego. Wniesienie odwołania nie wstrzymnje obowiązku uiszczenia opłaty.

Art. 7.

Przy wymierzaniu i pobieraniu opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, mają analogiczne zastosowanie przepisy o karach, ustanowionych celem zabezpieczenia obowiązku płacenia danin komunalnych w województwie śląskim w przypadku ujawnienia zamiaru uchylenia się od tego obowiązku albo zamiaru uwolnienia od niego innej osoby. Kary wymierzają urzędy skarbowe. Kary wpływają do Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 8.

(1) Płatnicy, wyszczególnieni w art. 2, których przy pierwotnym wymiarze opłat opuszczono lub niewłaściwie zwolniono, winni być pociągnięci do opłat dodatkowo za czas ubiegły, lecz nie więcej jak za 1 rok bezpośrednio poprzedzający ten rok, w którym ujawniono opuszczenie lub niewłaściwe zwolnienie od opłat.

(2) Jeżeli opuszczenie lub niewłaściwe zwolnienie osoby obowiązanej do uiszczenia opłaty nastąpiło bez jej winy, wówczas zaległe opłaty należy ściągnąć bez pobierania odsetek od zaległości przy rozłożeniu zaległości na raty, płatne w okresie najwyżej do lat dwóch.

Art. 9.

(1) Egzekucję opłat, odsetek od zaległości i kar przeprowadza się w trybie, przewidzianym dla egzekucji samoistnych danin komunalnych w województwie śląskim, oraz przez władze, do których należy egzekucja tych danin komunalnych.

(1) Od kwot niesłusznie ściągniętych tytułem opłat na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego należy płacić odsetki w wysokości 5% w stosunku rocznym od chwili wpłacenia niesłusznie ściągniętej opłaty. Odsetki te obciążają Śląski Fundusz Gospodarczy.

Art. 10.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do wydawania w drodze rozporządzenia szczegółowych przepisów, dotyczących obowiązku uiszczania opłat, postępowania przy wymierzaniu, pobieraniu, przymusowym ściąganiu opłat, odsetek od zaległości i kar pieniężnych oraz przepisów, dotyczących umarzania opłat tudzież ulg w spłacie opłat z powodu niemożności względnie trudności w ich ściągnięciu z tym, że za wystarczający dowód nieściągalności czynszu uważane będą między innymi poświadczenia miejscowych zarządów gminnych o nieściągalności czynszu.

Art. 11.

Spadkobiercy odpowiadają za nieściągnięte należności w opłatach na Śląski Fundusz Gospodarczy spadkodawcy i masy spadkowej, jak za zobowiązania, oparte na tytułach prawno-prywatnych według przepisów prawa spadkowego.

Art. 12.

Nabywca nieruchomości obowiązany jest solidarnie ze zbywcą do zapłacenia należności w opłatach na Śląski Fundusz Gospodarczy z nabytej nieruchomości za czas przed jej nabyciem.

Wysokość należności nie może być wyższa od podanej na piśmie przez właściwą władzę skarbową na skutek prośby zainteresowanych płatników.

Art. 13.

Pobierający czynsze z budynku lub jego części na podstawie aktów prawnych, zdziałanych między żyjącymi lub na wypadek śmierci, odpowiada solidarnie z płatnikiem za opłaty na Śląski Fundusz Gospodarczy, przypadające od tych czynszów.

Art. 14.

Odpowiedzialność przewidziana w artykułach poprzedzających, rozciąga się również na wszelkie należności uboczne, a mianowicie na koszty egzekucyjne i odsetki.

Art. 15.

Poza opłatami powyższymi przeznacza się na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego:

a) raty amortyzacyjne zaliczone w umorzeniu kapitału, jak i na spłaty odsetek, wpływające rokrocznie z powrotem, jako zwrot udzielonych pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego;

b) raty amortyzacyjne, zaliczone tak na umorzenie kapitału, jak i na spłatę odsetek, należne Skarbowi Śląskiemu z tytułu pożyczek, udzielanych kooperatywom na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr 8, poz. 31);

c) sumy pieniężne, uzyskane tytułem pożyczek, zaciągniętych przez Skarb Śląski od Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie (w Chorzowie) po myśli postanowień ustawy z dnia 7 maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie (w Chorzowie), oraz w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Śląski od tych zakładów pożyczek na cele budowlane (Dz. U. Śl. Nr 11 poz. 24) oraz kwoty, uzyskane ze sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w koloniach robotniczych, stosownie do postanowień ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w koloniach robotniczych (Dz. U: Śl. Nr 9, poz. 17);

d) sumy należne Skarbowi Śląskiemu z tytułu zwrotu pożyczek, udzielonych związkom samorządowym, instytucjom publicznym, oraz osobom i instytucjom prywatnym na cele inwestycyjno-budowlane w czasie od utworzenia województwa śląskiego do 31 marca 1928 r.;

e) kwoty, uzyskane ze sprzedaży nieruchomości, wymienionych w ustawach z dnia 23 marca 1933 r. i z dnia 11 marca 1936 r. o sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w koloniach robotniczych (Dz. U. Śl. Nr 9, poz. 17 z r. 1933 i Nr 6 poz. 9 z r. 1986);

f) ewentualne dotacje Skarbu Śląskiego, przewidziane w budżetach województwa śląskiego.

Art. 16.

(1) Ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego udziela się długoterminowych, hipotecznie zabezpieczonych pożyczek na budowę, przebudowę i nadbudowę domów mieszkalnych, na remont główny domów mieszkalnych, wybudowanych przed 1 stycznia 1927 r. oraz gminom na zakup i urządzenie terenów, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe.

(2) Pożyczki na budowę osiedli, kolonii lub bloków dla pracowników fizycznych lub umysłowych oraz na budowę domów mieszkalnych na parcelach, zakupionych przy parcelacji przed ich przewłaszczeniem w księdze wieczystej, mogą być również udzielane i za innym zabezpieczeniem aniżeli hipotecznym, o ile Śląska Rada Wojewódzka uzna dane zabezpieczenie za wystarczające.

(3) Z pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego korzystać mogą:

a) związki samorządowe,

b) spółdzielnie mieszkaniowe i budowlano-mieszkaniowe, należące do związkkw rewizyjnych,

c) osoby fizyczne i prawne z wyłączeniem spółdzielni, nie wymienionych wyżej pod lit.. b).

(4) Z Śląskiego Funduszu Gospodarczego mogą być również udzielaue pożyczki na tworzenie nowych gospodarstw rolnych. Pożyczki takie mogą być udzielane także poza obszarem województwa śląskiego dla osób, zamieszkałych w tym województwie conajmniej pięć lat, licząc wstecz od daty złożenia wniosku o pożyczkę oraz dla reemigrantów, pochodzących z województwa śląskiego lub z byłych śląskich obszarów plebiscytowych. Na obszarze województwa śląskiego obszar gospodarstw rolnych, tworzonych przy pomocy pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego nie może przekraczać 4 ha ziemi użytkowej.

(5) Z dochodów Śląskiego Funduszu Gospodarczego pokrywane będą stosownie do postanowień ustawy z dnia 7 maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie (w Chorzowie), oraz w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Śląski od tych zakładów pożyczek na cele budowlane (Dz. U. Śl. Nr 11 poz. 24) kwoty, należne wymienionym zakładom z tytułu dopłat do sum, inwestowanych w budowie domów mieszkalnych oraz kwoty należne tym zakładom z tytułu amortyzacji pożyczek, zaciągniętych przez Skarb Śląski od tych zakładów.

Art. 17.

(1) Oprocentowanie pożyczek z Śląskiego Funduszu Gospodarczego wynosi:

a) dla spółdzielni, instytucyj społecznych oraz dla osadników, zakładających nowe gospodarstwa rolne (art. 16), najwyżej 3% w stosunku rocznym.

b) dla innych pożyczkobiorców najwyżej 4% w stosunku rocznym.

Okres amortyzacyjny pożyczek wynosi najwyżej 60 lat, przy czym raty amortyzacyjne są płatne półrocznie z dołu.

(2) Początkowy termin, od którego należy liczyć oprocentowanie pożyczek, udzielonych osadnikom (art. 16) i bieg ich amortyzacji mogą być ustalone przy tych pożyczkach po upływie dwuletniego okresu ulgowego, wolnego od obowiązku uiszczania odsetek i rat amortyzacyjnych, liczonego od dnia wypłacenia całej pożyczki. Innym pożyczkobiorcom może Śląska Rada Wojewódzka przyznać jednoroczny okres ulgowy, wolny od obowiązku uiszczania rat kapitałowych.

(3) Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką:

1) do ustalania wysokości oprocentowania kapitału pożyczkowego w ramach ust. (1) pkt. a) i b) niniejszego artykułu jak i do obniżania oprocentowania od udzielonych pożyczek;

2) do ustalania okresów amortyzacyjnych w ramach 60 lat.

(4) Oprocentowanie i okresy amortyzacyjne pożyczek, udzielonych z kwot, uzyskanych przez Skarb Śląski na podstawie ustawy z dnia 7 maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie (w Chorzowie) oraz w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Śląski od tych zakładów pożyczek na cele budowlane (Dz. U. Śl. Nr 11 poz. 24), będzie ustalać Śląska Rada Wojewódzka odpowiednio do stopy procentowej i do okresów amortyzacyjnych, obowiązujących Skarb Śląski w stosunku do tych zakładów.

Art. 18.

(1) Wysokość pożyczki nie może przekraczać:

a) dla związków samorządowych — 80%,

b) dla spółdzielni mieszkaniowych i instytucyj społecznych — 90%,

c) dla osób fizycznych, prawnych i spółdzielni budowlano-mieszkaniowych — 70%,
kosztów budowy z wliczeniem do tych kosztów budowy ceny kupna, względnie wartości gruntu o niewiększej jednak powierzchni, jak:

a) dla domów wolno-stojących 4-krotnej projektowanej powierzchni zabudowanej, liczonej w murach parteru,

b) dla domów w kompleksach zwartych w podwójnej projektowanej powierzchni zabudowanej, liczonej w murach parteru.

(2) Wysokość pożyczki dla osadników, zakładających nowe gospodarstwa rolne [art. 16 ust. [4]], może wynosić 90% kosztów nabycia lub wartości szacunkowej gruntu użytkowego oraz kosztów budowy domu mieszkalnego i budynków gospodarczych.

Art. 19.

(1) Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zawierania z instytucjami publicznymi oraz z instytucjami i osobami prywatnymi, dostarczającymi ziemi

w celach parcelacji, umów o dostarczenie ziemi dla osadników, korzystających z pomocy finansowej z Śląskiego Funduszu Gospodarczego. W umowach tych może Śląska Rada Wojewódzka przyjąć w imieniu Skarbu Śląskiego (Śląskiego Funduszu Gospodarczego) obowiązek spłacania ceny ziemi, dostarczonej osadnikom, a to na rachunek mających się im udzielić pożyczek z Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

(2) Warunki, na których mogą być udzielane pożyczki osadnikom, zakładającym nowe gospodarstwa rolne (art. 16 ust. (4) i art. 18 ust. (2)), może Śląska Rada Wojewódzka zastosować również przy udzielaniu pożyczek budowlanych osadnikom, zakładającym gospodarstwa działkowo-ogrodnicze.

Art. 20.

Śląska Rada Wojewódzka może zezwalać na konwersję pożyczek, zaciągniętych po dniu 1 stycznia 1919 r. na budowę, przebudowę i nadbudowę domów mieszkalnych w instytucjach kredytowych, a zwłaszcza w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredytowych (bankach spółdzielczych), mających swą siedzibę na obszarze województwa śląskiego, na pożyczki z Śląskiego Funduszu Gospodarczego. Przy udzielaniu tych pożyczek konwersyjnych mają mieć zastosowanie ogólne warunki, dotyczące udzielania pożyczek budowlanych, określone w postanowieniach niniejszej ustawy.

Art. 21.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zaciągania pożyczek w państwowych i samorządowych instytucjach, udzielających kredytu do łącznej wysokości 6.000.000 złotych, przeznaczonych na konwersję pożyczek budowlanych, przewidzianych w art. 20. Raty amortyzacyjne i odsetki tych pożyczek spłacane będą z dochodów Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 22.

Śląska Rada Wojewódzka może, w celu przejmowania na własność przez Skarb Śląski w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomości, obciążonych hipotecznie z tytułu pożyczek, udzielonych z Śląskiego Funduszu Gospodarczego, uskuteczniać wypłaty z rachunku tego Funduszu do wysokości kwoty licytacyjnej oraz pokrywać inne koszty przejęcia na własność tych nieruchomości.

Art. 23.

(1) Śląskim Funduszem Gospodarczym zawiadywać będzie „instytucja finansowa", która powołana zostanie do życia osobną ustawą.

Do czasu ukonstytuowania się tej instytucji, agendy jej prowadzi Śląska Rada Wojewódzka, która agendy te zastępczo przekazać może do tego czasu państwowej instytucji kredytowej na podstawie umowy.

(2) Wydatki i dochody Śląskiego Funduszu Gospodarczego winny być ujęte od dnia 1 kwietnia 1934 r. w oddzielny budżet i po uchwaleniu przez Sejm Śląski, ogłoszone co roku jako załącznik do budżetu województwa śląskiego.

Art. 24.

Śląska Rada Wojewódzka może lokować sumy pieniężne z Śląskiego Funduszu Gospodarczego w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredytowych (bankach spółdzielczych), mających swą siedzibę na obszarze województwa śląskiego. Lokaty te mogą być dokonywane w związku z udzielaniem przez powyższe instytucje kredytów budowlanych. Oprocentowanie lokat nie może być niższe niż 3% w stosunku rocznym, a ich zwrot ma być zastrzeżo- w okresie nieprzekraczającym lat 60-ciu. W związku z dokonaniem tychże lokat upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zawierania z instytucjami, w których lokaty będą dokonane, umów normujących wysokość odsetek i terminów spłat pożyczek budowlanych, udzielonych bezpośrednio przez te instytucje. Lokaty te mogą być przeznaczone na udzielanie przez instytucje pożyczek na remont domów (art. 16 ust. (1)) na warunkach, określonych przez Śląską Radę Wojewódzką.

Art. 25.

(1) Oprocentowanie pożyczek z Śląskiego Funduszu Gospodarczego, udzielonych na podstawie ustawy z dnia 1 grudnia 1926 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. Nr 28 poz. 51) w czasie do 1 lipca 1932 r., obniża się począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r., na przeciąg lat pięciu o 1% od pozostałego kapitału dłużnego, a należne koszty administracyjne o ½%.

(2) Dla zastosowania ulg w oprocentowaniu tych pożyczek miarodajną jest w zasadzie data wypłaty pożyczki. Upoważnia się jednak Śląską Radę Wojewódzką do objęcia ulgami z tego artykułu także tych pożyczkobiorców, którzy wybudowali domy przed 1 lipca 1932 r., a otrzymali pożyczki na budowę tych domów po 1 lipca 1932 r.

Art. 26.

(1) Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w wyjątkowych przypadkach zaległych odsetek i odsetek zwłoki wszystkim kategoriom pożyczkobiorców, wyszczególnionym w art. 16 ustawy oraz do umarzania zapadłych rat amortyzacyjnych tym pożyczkobiorcom, którzy otrzymali pożyczki z Śląskiego Funduszu Gospodarczego w czasie, określonym w ust. (1) i (2) art. 25, w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie w związku z krytycznym położeniem pożyczkobiorców.

(2) Stosowanie ulg w zakresie umorzeń rat amortyzacyjnych powinno być zaniechane, skoro ustanie oddziaływanie czynników, które wpłynęły na zmniejszenie się rentowności domów, wniesionych w okresie, oznaczonym w art. 25.

(3) Nadto upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do odraczania, rozkładania na raty oraz umarzania rat amortyzacyjnych i kapitału dłużnego z po-

życzek i lokat, należnych od gmin wiejskich i miejskich, komunalnych kas oszczędności, spółdzielni kredytowych (banków spółdzielczych) i spółdzielni mieszkaniowych i budowlano - mieszkaniowych, mających swoją siedzibę na obszarze wojdwództwa śląskiego. Ulgi i umorzenia dla spółdzielni mieszkaniowych i budowlano-mieszkaniowych może Śląska Rada Wojewódzka przyznać zwłaszcza w razie likwidacji spółdzielni i przejęcia jej majątku przez instytucje publicznoprawne.

Art. 27.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do udzielania pożyczek tym reflektantom, których nieruchomości są położone w obrębie lub w pobliżu pól górniczych, a którzy nie mają prawa do odszkodowania z tytułu szkód górniczych.

Art. 28.

(1) Śląska Rada Wojewódzka ustanowi stałą komisję do spraw budowlano-mieszkaniowych jako swój organ doradczy.

(2) W skład Komisji powoła Śląska Rada Wojewódzka na wniosek właściwych instytucyj i organizacyj po jednym przedstawicielu: Izby Przemysłowo - Handlowej w Katowicach, Banku Gospodarstwa Krajowego, Oddziału w Katowicach, Śląskiej Izby Rolniczej w Katowicach, Stowarzyszenia Architektów R. P. Oddziału w Katowicach, miast Katowic, Bielska i Chorzowa, Związku Komunalnych Kas Oszczędności Województwa Śląskiego oraz według własnego uznania przedstawicieli związków właścicieli domów i związków lokatorskich, a nadto znawców zagadnień, wiążących się z akcją budowlano-mieszkaniową.

(3) Członkowie komisji pełnią swoje funkcje bezpłatnie, mają jednak prawo do diet i do zwrotu kosztów podróży według norm, ustanowionych dla urzędników państwowych na stanowisku radcy wojewódzkiego.

Przewodniczącego komisji i jego zastępcę wyznacza Śląska Rada Wojewódzka.

(4) Zadaniem komisji jest udzielanie opinii w sprawie przedstawionych jej projektów ustaw, rozporządzeń i regulaminów, dotyczących zagadnień rozbudowy miast i osiedli, w sprawie planów finansowania akcji budowlanej oraz występowanie wobec Śląskiej Rady Wojewódzkiej z inicjatywą w sprawach powyższych.

(5) Organizację i działalność komisji określi bliżej Śląska Rada Wojewódzka.

Art. 29.

(1) Śląska Rada Wojewódzka ustali corocznie z końcem każdego roku kalendarzowego projektowany plan akcji budowlano-mieszkaniowej, która ma być podjęta w następnym roku kalendarzowym w ramach środków pieniężnych będących w rozporządzeniu Śląskiego Fundnszu Gospodarczego.

(2) Zasady tego planu, który ma mieć znaczenie orientacyjne, poda Śląska Rada Wojewódzka do wiadomości publicznej przez stosowne obwieszczenia w Gazecie Urzędowej Wojewódzka Śląskiego.

Art. 30.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do ustalania w drodze regulaminów szczegółowych warunków, na których mają być udzielane pożyczki ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 31.

Zarządy gminne obowiązane są przekazywać wpływy kasowe z opłat na rachunek Śląskiego Funduszu Gospodarczego a to w gminach, liczących ponad 3.000 mieszkańców najpóźniej w dniu 15 każdego miesiąca, w innych gminach najpóźniej 15 dnia po upływie każdego kwartału kalendarzowego. Zarządy gmin zatrzymują tytułem wynagrodzenia za spełnione czynności 5% wpłaconych kwot.

Art. 32.

(1) Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą:

a) ustawa z dnia 12 marca 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr 8, poz. 31) o kredydach na budowanie domów przez kooperatywy,

b) ustawa z dnia 1 grudnia 1926 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. Nr 28, poz. 51).

(2) Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do regulowania w drodze rozporządzenia stosunków prawnych, jakie powstały między Skarbem Śląskim a osobami interesowanymi z tytułu udzielenia pożyczek na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1924 r. w przedmiocie kredytu na budowę domów przez kooperatywy (Dz. U. Śl. Nr 8, poz. 31), a to w ramach przepisów wymienionej ustawy.

Art. 33

Moc obowiązującą ustawy z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu, ogłoszonym obwieszczeniem Wojewody Śląskiego z dnia 29 sierpnia 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 22 poz. 46), ustawy z dnia 15 czerwca 1936 r. (Dz. U. Śl. Nr 13 poz. 23), oraz ustawy z dnia 31 stycznia 1939 r. (Dz. U. Śl. Nr 3, poz. 9) rozciąga się na powiat frysztacki i zachodnią część powiatu cieszyńskiego.

Art. 34.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Śląskiej Radzie Wojewódzkiej i Wojewodzie Śląskiemu.

Art. 35.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w powiecie frysztackim i na zachodniej części powiatu cieszyńskiegd od dnia 1 stycznia 1939 r., na pozostałym obszarze województwa śląskiego od dnia 1 stycznia 1928 r.